

6a i última crònica Velobici-25. Estada a Menorca

Escrivim aquesta darrera crònica des de dins es barco, sortim d'Alcúdia i es velobicis han estat dormint des que hem sortit de Ciutadella, ara tot just comencen a obrir un ull, han passat per Mallorca i no se'n han entemut.

Ha estat un matí de comiats, abraçades, qualche llagrimeta i promeses de tornar-nos a veure com més prest millor.

Sa ruta d'ahir mos va dur cap a sa costa nord de Ciutadella, encara no l'haviem vist aquesta setmana. Abans de sortir amenaçam de tornar a requisar mòbils si no se'n fa un bon ús. A uns quants no els van servir de res ses recomanacions des dia anterior en referència als comentaris fora de lloc.

Ses explicacions del dia van tractar els temes següents: Geologia de Menorca, es veu que hi ha una Menorca vermella, una de blanca i una de grisa, en funció de ses roques predominants a cada zona, han rallat també des turisme com a activitat econòmica i sa seua problemàtica, Menorca Talaiòtica, aquesta illa és un museu a l'aire lliure de sa quantitat de jaciments que hi ha. Tots aquests temes són prou interessants i també es mereixen un espai dins es Velobici.

Com cada dia que sortim de s'institut, sa policia mos ha de treure des poble, just sortíem una mare que mos troba pes camí, quan veu sa seua filla crida "*T'has posat crema?*" i sa filleta respon "*que siiiii...*" (volia dir: que sí, pesada!!). No saben sa sort que tenen de que els cuidin tant.

Tornem agafar Camí Vell i mos aturam tot d'una per entrar as jaciment talaiòtic de Montefí, just a sa sortida des poble. Bastant cansats i arrossegant es peus hem pogut visitar es jaciment guiats per uns aqueòlegs des Consell Insular que mos han il·lustrat sobre aquella època. Molt interessant.

Continuam ruta pes Camí Vell fins arribar as Camí del Pilar. Aquest any mos hem estalviat haver de circular un parell de quilòmetres per sa carretera general cosa que mos ha alleugerit enormement. Anar per carretera amb tanta gent mos fa passar molta pena. Velobici va obrint portes que de normal estan tancades.

Arribam as punt de no-furgo.

Agafam tot el que podem, aigua (tota sa que mos hi cap), fruita,

entrepans, fruits secs, xocolati, iogurts, restes de pastissos d'altres dies,... sembla que arriba la fi del món i haguem de passar gana, total, per sis quilòmetres sense furgo.

Una avaria esperada i cantada fa que un dels nostres velobicis no pugui fer aquest tram de costa. Feia dos dies que aquesta velo havia de passar pes mecànic i ha resistit fins avui.

Berenam suvora es Camí de Cavalls ben juntets i aquesta vegada sí, ho hem deixat tot net. Continuam i ara mos toca una baixada empedrada amb un cert risc i unes vistes magnífiques. Hi ha propostes de premis a qui la baixi tota damunt sa velo, per sort, sa prudència s'ha imposat i no hi ha hagut premi per ningú.

Reprenem la marxa amb qualque aturada per sa dificultat des camí i per qualque avaria imprevista. Com que sa majoria no sap mai què està passant quan hi ha una aturada, escolten les nostres comunicacions de walky, *“Avel·lí, Avel·lí, que em sents, canvi”* *“Sí, et sent, que hi ha, canvi”* *“tenim avaria aquí darrera, canvi”* *“Què hi ha en Sebas? canvi”* Era com escoltar sa radio. *“Començam a partir, canvi”* *“Gas, bro”*.

Arribam a Algaiarens, dinam, ja mos havíem cruspit totes les provisions. Pilota de fútbol i tenim mitja expedició que hi corre darrera, la resta prenent el sol i uns quants l'ombra, n'hi ha un que busca fòssils. La mar no convidava gaire a ficar-s'hi, qualque vorm (medusa) voltava per allà i un dels nostres l'ha tastat (no podia ser ningú més que ell). Abans de partir, calada general, hi hagi vorms o no. *“Va al·lots, partim”*. Ses sortides de platges són molt i molt lentes, costa molt arrancar després d'un bany però, volem arribar a una hora raonable. Vogam fins a trobar ses furgos i ja tornen a tenir gana, xuxes, quelys, aquarius, llesques de pa amb nocilla,... sempre tenen gana. *“Puc repetir?”*.

Mos hi queda sa pujada a Son Àngel i ja ho tenim, ja veim Ciutadella allà baix. Consigna final: *“Prohibit caure fins arribar a s'institut”*. En fila india i per sa carretera de Cala Morell entram as poble. Sa policia mos acompanya mentre s'alegria s'apodera des grup, esteim acabant es Velobici d'enguany, hi queden pocs metres de ruta i s'emoció es fa evident mentre cantem VELOBICI, VELOBICI, sa gent mos mira i noltros, més contents encara. A s'institut cau alguna llàgrima mentre feim sa reflexió final. Hem acabat ses rutes, esteim molt orgullosos i els felicitem per s'esforç i sa superació demostrada al llarg de ses dues setmanes de rutes. No ha estat fàcil i esteim molt contents.

Ara toca anar a casa, dutxa i tornem-hi. Festa de comiat, actuacions musicals, videos resum, darrers parlaments per part dels dos projectes i per acabar... més menjar.

Per cert, un pare acollidor ens informa que; *“En XXXX ha tornat a perdre sa cartera. Aquesta setmana no sé quantes vagades l'ha perduda, però després la troba”*.

Velobici 2025 acaba aquí però es mantindrà viu durant molt de temps dins es cap des velobicis. Han estat dues setmanes plenes de vivències que difícilment es poden donar en altres àmbits escolars. Esperam que hagin aprofitat aquesta oportunitat per créixer en tots els sentits.

Les famílies de Ciutadella mos han expresat en moltes ocasions lo contents que han estat d'acollir els vostres fills a casa i lo bé que s'han portat. Per sa nostra part dir-vos que ha estat un plaer vogar as costat seu tots aquests dies, mos ho hem passat molt bé però quan ha calgut, hem hagut d'advertir d'alguns comportaments no adequats, no deixa de ser part de sa nostra feina.

Hi ha hagut moments molt complicats, difícils de gestionar des de sa distància i ho hem fet tan bé com hem pogut, sempre amb el recolzament i consens de tots els professors, ses direccions dels centres respectius i de ses famílies.

Moltes gràcies pel vostre suport, sense sa gent que hi cregui Velobici no és possible.

Mar Mediterrani,
en algun puesto entre Mallorca i Barcelona, 17 de maig del 2025

Salut i velo
Equip de professors Velobici-25